

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 165 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 1 de setembre de 1934

Número solt: 15 Cts.

Radicalisme mínim

En el moment que Catalunya es redressa en defensa dels seus drets contra les arbitrarietats del Poder Central, el contuberni agrari-lerrouxista ha actuat contra la democràcia sense preocupar-se massa d'organitzar i sistematitzar l'ofensiva. Per altra banda tota agudització de les ambicions agràries, mentre mantinguessin el contacte i els pactes amb el lerrouxisme, s'hauria sempre estrellat contra la muralla de pedra dels interessos, dels apetits i de l'instint de presa lerrouxista, la qual cosa obligava a un compàs d'espera en el camí de la feixistització de l'Estat.

I és que els agraris i monàrquics, de fet, es trobaven sense enemic al qual combatre. Les coses canvien, però, en el mateix moment que Catalunya planta cara a les tendències al retrocés de la política espanyola. I aleshores agraris i monàrquics intenten convertir el Govern Samper en estat major d'un moviment dictatorial que deriva ràpidament cap a la sistematització d'una ofensiva a fons contra les forces populars de la República. Ofensiva que ha tingut la seva darrera manifestació en la campanya de premsa encaminada a fer dimitir el Govern Samper.

Amb l'actitud de Catalunya es produeix a la Península una forta reacció d'esquerra i un enfortiment del moviment nacionalista d'Euskadi, un i altre fets reveladors de l'estat de desintegració en què es troba el poder central. I perquè els agraris i monàrquics tenen consciència que l'autoritat del govern cau i es desfà per moments, és pel que s'apressen a prendre posicions per anar a l'assalt del poder.

La situació política actual queda caracteritzada per l'assistència de dos punts de consolidació democràtica i popular que són Catalunya i Euskadi, i per un moviment agrari-monàrquic que faria definitiva la tercera Dictadura implantada pel lerrouxisme.

En l'eventualitat, però, d'un triomf i d'una consolidació del moviment democràtic cal tenir en compte l'experiència de les situacions viscudes durant el període de govern d'esquerra que ha tingut la República; i diem governs d'esquerra amb una mica d'exageració. Car el que va haver-hi abans d'assaltar el poder la lerrouxada foren simplement governs democràtics. I si aquests governs democràtics no van poder garantir ni llur subsistència ni la subsistència de les institucions que van crear, el menys que podem creure és que ara no hi hauria cap més govern democràtic que volgués reincidir en les errors d'aleshores.

La política de la Unió Socialista està encarrilada pel camí de les possibilitats que ofereixen els moviments reals que tenen lloc a la península per a oposar-se a la dictadura actual. Fer el contrari seria contraproduent i inútil. Dintre, doncs, de les possibilitats d'aquests moviments globalment de caire democràtic s'imposen les mesures que en l'esfera de govern han de donar-los una canalització i els han de garantir una continuïtat. Car és així el que ens ensenya l'experiència dels anteriors governs democràtics.

Ni més enllà, ni més ençà del que aconsella la democràcia, de moment. I si un dels factors d'una possible restauració democràtica és un fort moviment autonomista, el primer punt d'un acord i d'una acció general contra la tercera Dictadura ha d'ésser la defensa del règim autònom. I com a mesures enquadrades dintre les actuals lleis de la democràcia i dintre la Constitució, el control per l'Estat dels interessos econòmics és de tal vastitud que el seu maniobrament pels particulars pot conduir a falsejaments de l'opinió pública. Interessos d'aquesta naturalesa són la terra, els ferrocarrils, la Banca i les Companyies d'Assegurances.

L'experiència d'ací i de fora ens diu que aquestes són les bases mínimes de garantia d'una democràcia. I o s'entén així o no hi ha democràcia possible.

Un gest a imitar

Amb motiu del projecte de mobilització general, del ministre de la Guerra, s'ha donat un cas de revolta modèlic que hauria d'ésser imitat i repetit arreu.

Un grup de companys de Badalona, joves ardits, van acordar de recollir firmes per la població protestant de l'assaig de mobilització i culminaren llur acord amb un telegrama dirigit al ministre en el qual li deien que no respondrien a l'ordre estúpida d'anar a prendre les armes i arreglar-se a les casernes o als llocs de concentració.

El gest és magnífic com a exposició d'un sentiment de revolta. És or de llei que tothom hauria de reconèixer i d'imitar. Si així fos, ja s'hauria acabat el militarisme que és el suport del capitalisme amb la resultat fatal de la guerra.

Si examinem el cas des d'un punt de vista absolutament ob-

jectiu, allunyat de tota demagògia, caldrà reconèixer que és una atzagaiada. En qualsevol país organitzat hauria ocorregut el mateix que ha ocorregut ací o sigui que els que trametin un telegrama semblant anirien a la presó. Vivim encara en una organització capitalista on el poder polític defensa abans que tot el dret de propietat i tota mena de privilegis i li calen exercits i li cal el poble sumís, que els compongui. Però hem de reconèixer també que haurà d'ésser a còpia d'atazagaiades, i en caldran moltes, que podrà ésser transformada la malaurada organització que patim.

La força del gest dels companys de Badalona rau, sobretot, en la seva exemplaritat per a l'esdevenidor. Cada dia es pluralitzen les organitzacions contra la guerra i són cada dia més freqüents les campanyes contra la guerra: i, si hi pensem tranquil-

ni aquestes organitzacions, ni aquestes campanyes no tindran un efecte decisiu fins que es desprenguin de llur caire romàntic i entrin en el camí de les realitzacions pràctiques. Les lligues contra la guerra haurien de conseguir de llurs adherents el compromís formal de no respondre mai a cap crida per a anar a la guerra; ni a cap crida per a anar a les casernes. Cada any, en tots els països, les lleves de joves per als allotjaments normals de l'exèrcit són fetes sense el més petit inconvenient; els homes joves responen tots a la una i van a la caserna com a bous, i bona part d'ells, malauradament, hi van d'huc amb alegria. El militarisme s'acabarà quan en un país qual-sevol la joventut contestés a la crida de recrutament amb una actitud passiva, no anant-hi ningú. Hi haurien repressions. No hi fa res. El cert és que no hi hauria exercit. I el gest seria imitat per tots els altres països, perquè és de creure que per tot hi ha homes conscients i gelosos de llur dignitat.

Aquest gest de desobediència civil seria més necessari, ara que mai, perquè l'organització actual agonitzant està preparant per tot arreu una psicosis de guerra que farà que aquesta esclati a no trigir gaire. Es renova la situació i les circumstàncies d'abans de la guerra mundial. Pactes, tractats internacionals, conferències de desarmament que són en realitat d'armament, desviació de les sentimentalitats populars cap a racismes i patriotismes interessats, limitacions frontereres, contingents, divisions cada dia més profundes entre uns pobles i altres perquè vagin preparant-se per a l'agressió mútua. Adhuc els partits socialistes de diferents països s'entretenen a discutir els conceptes de guerres justes i guerres injustes; repeteixen l'error del nostre gran Jaurès, que no va tenir temps de desprendre's de l'atavisme i l'obsessió dels armaments, amb la seva concepció d'un exercit popular.

Mentre que hi haurà exercits hi haurà guerres. Justes o injustes? És una tautologia voler classificar-les. Totes han estat, són i seran injustes. Depèn del punt de vista de l'espectador i mai cap home ni cap poble no han anat a la guerra creient que anaven a defensar una causa injusta.

L'únic remei ha de consistir a fer impossible la creació d'exercits i això no serà fins que els homes es neguin rodonament a anar a servir a l'exèrcit. Aquest és el lema que haurien d'adoptar com a consigna única les lligues contra la guerra que fins ara no han estat ni són altra cosa que lligues per a anar a divertir-se i fer viatges i compondre comèdies de Congressos que no treuen nas a res. L'única Lliga a fer d'efectes segurs i pràctica, és la Lliga contra l'exèrcit.

El President de la Generalitat ha declarat ben alt, perquè el sentissin des de Madrid, que la seva representació no la deu pas al Poder central i que, per tant, no es considera delegat exprés dels Governos mòbils que pugui haver-hi a Espanya.

La dignitat de representació del President de la Generalitat, a més d'ésser una lliçó, és un exemple del que han d'ésser els poders populars i revolucionaris.

Tàctica de covardia

D'ençà que va quedar plantejat el conflicte promogut per les dretes d'Espanya i de Catalunya amb motiu de la Llei de Contractes de Conreu, el Govern de la República, que, mentre que les Corts han estat en funcions, ha obrat al dictat d'aquelles forces, ha deixat de donar efectivitat legal als acords presos per la Comissió Mixta encarregada de dur a terme els traspessos dels serveis previstos en l'Estatut de Catalunya. Aquesta actitud tèrbola, que denota una certa dosi de mala fe, no ha impedit, però, que tant el senyor Samper, com alguns dels ministres més destacats, hagin fet protestes constants de bona voluntat i hagin exterioritzat uns grans desigs de resoldre les qüestions pendents dins la màxima harmonia i per camins de comprensió. Tot plegat, no obstant, ha quedat reduït fins a l'hora

present a paraules buides i sense una confirmació real i efectiva.

El capteniment inqualificable del Govern agrari-lerrouxista que, si us plau per força, ha d'ésser suportat per la República, havia arribat a un tal grau de cinisme, que d'antuvi ja va motivar unes declaracions d'un dels vocals d'aquella Comissió.

Aquest senyor no es va poder estar de plànyer-se'n públicament i de manifestar la seva disconformitat amb aquesta forma de procedir totalment inadmissible. Després, en la seva darrera estada a Madrid, el senyor Conseller de Finances de la Generalitat ha hagut de fer avinent també al cap del Govern la necessitat d'acabar ben aviat aquesta situació anòmala i —oficialment, és clar— inexplicable.

La referència que el susdit Conseller ha donat de les conver-

I estem en República de Treballadors... tanmateix!!

Després de la mort de Hindenburg

El dia primer d'agost darrer el govern de gangsters de Berlín va reunir-se amb urgència i fabricà una llei composta de dos paràgrafs que diuen:

"1. El càrrec de president del Reich és adscrit al de Cancellier i per tant totes les disposicions seran donades pel Cancellier, el Fuehrer Adolf Hitler. Ell nomenarà el seu substitut.

2. Aquesta llei entra en vigor al mateix moment que ocorre la mort del president."

Com es veu la llei ha estat dictada amb tota fredor i amb la finalitat de regular els afers a favor d'Hitler abans que morís el vell general Hindenburg. I la força del poder d'Hitler s'eixampla sobretot després dels fets del 30 de juny. Com tots els dictadors que tenen les mans i la consciència plenes dels delictes més infamants, Hitler tremola davant la idea que un dia el poder pot mancar-li. Aquell dia hauria de retre comptes dels assassinats innumbrables, dels furtis i de les rapacitats comeses contra el poble tudesco; aquell dia tota la pseudo glòria pastada amb el bluff i la propaganda copiada dels cires equívocament americans cauria en un abim de fang i de sang en el qual s'ofegaria el dictador, els seus còmplices i la dictadura. Es comprèn que Hitler vegi amb terror acostar-se aquell dia i cerqui d'allunyar-lo tant com sigui possible. Es comprèn també que després d'haver assassinat els "caríssims camarades" que l'ajudaren a agafar el poder, la seva por sigui encara més terrible i que per a aguantar-se sigui capaç de tot.

L'aventurer Adolf Hitler és un fenomen que es comprèn perfectament: ve dels baixos fons so-

cial i pot assolir tanta alçaria només perquè s'ha fet el sicari d'aquelles classes que se sentien massa... altes per a cometre els delictes i les murrieries de les quals ell — i amb ell els que va assassinar el 30 de juliol — és capaç.

El que no es comprèn (o potser es comprèn massa), és com les suara anomenades "classes altes", la gran burgesia, la noblesa latifundista, l'alta finança i l'alta oficialitat hagin pogut confondre's i barrejar-se amb un aventurer tosc carregat amb tants de delictes com Adolf Hitler. I no obstant, ho han fet. Heus ací el que el ministre de la Guerra, Blomberg, diu als soldats en un ordre del dia:

"Proseguim la via en l'esdevenidor tudesco plens de fe en el Fuehrer de l'Estat tudesco i seguim Adolf Hitler..."

Això: seguiu Adolf Hitler, aquell mateix Hitler que fa un mes ha fet assassinar l'ex-cap de l'exèrcit tudesco von Schleicher i la seva dona, aquell mateix Hitler que va assassinar Roehm, el camarada i íntim amic (Oh, molt íntim); aquell mateix Hitler que en un sol dia féu desaparèixer, sense judici, sense admetre defensa, setanta set persones (segons diu ell, però no manca qui diu que els assassinats foren uns tres-cents) i féu després una llei en virtut de la qual l'assassinat era declarat funció de l'Estat i l'assassí proclamat heroi nacional de la mateixa manera com s'havia fet amb els que foren assassinats quan a llur torn mataven i torturaven els pobres obrers.

Aquest és l'home que avui ha arribat al càrrec més enlairat de l'Estat tudesco i al qual la "Reichswehr" jura fidelitat.

***

Aquest jurament, però, no està tan privat de valor com a nosaltres els perjudicats pot semblar-nos. Amb aquest jurament els graus de la responsabilitat per totes les coses que han ocorregut i que ocorren a Germània es perfeccionen i s'aclareixen. Mentre Hindenburg feia d'"home d'honor", d'home de palla que està per damunt de la lluita, la Reichswehr podia semblar (sense que ho fos) una força independent del servei de l'Estat i de la llei, al defora i per sobre de tots els partits. En realitat això no era més que una tosca comèdia: la Reichswehr fou creada pels revolucionaris per a defensar la República; però Noske — que fou l'ànima creadora d'aquesta força armada — no volia acceptar en el nou exèrcit els republicans i pretenia que els oficials fossin els mateixos oficials de carrera que havien servit la monarquia. La conseqüència fou que la República no pogué comptar mai amb un exèrcit propi i en canvi la monarquia podia comptar-hi a través de l'Estat Major i dels oficials de carrera.

En tots els moments dolorosos de la República la Reichswehr sabé mantenir-se aparentment allunyada de la lluita. Esperava el bon moment en què es deshonressin amb llurs delictes contra el poble les camises brunes, els irregulars del senyor Hitler, que els barons de l'alta finança, els latifundistes i — no ho obli-

Hem de demostrar el nostre socialisme i el nostre entusiasme per la causa del Proletariat, fent, cada un de nosaltres, obra de proselitisme a favor de "TREBALL", diari de la USC.

dem — Mussolini, pagaven. Això conseguí enganyar els optimistes disposats sempre a creure que la indignació per tants delictes obligarien un bon dia la Reichswehr a intervenir contra les bandes de brigants dels senyors Hitler, Goebbels, Goering i companyia. Després del 30 juliol la Reichswehr hauria hagut d'intervenir no perquè es trobés enfront d'un fet polític sinó perquè la sèrie infinita d'assassinats llançava la Germània a l'oprobri del delictes i suscitava la náusea revoltant de tot el món civilitzat. La Reichswehr no intervingué per alliberar el país dels assassins com l'exèrcit italià del senyor Victor Emanuele tampoc no va intervenir per a foragitar dels llocs de ministre els assassins de Matteotti, dels maçons de Trieste i dels obrers de Milà, Torí, Trieste, etc. El dia 25 de juliol la tàctica homicida, l'assassinat com a mitjà polític, va ultrapassar les fronteres del Reich.

Es una cosa provada: la responsabilitat dels delictes a l'interior i a l'exterior no recau solament sobre la banda de gangsters que té el govern a Alemanya sinó que s'estén a les classes altes, als generals que manen la Reichswehr. Pot ésser que entre els oficials tudescos hi hagi encara galants-homes que sentin una repugnància invencible davant dels fets de la banda; però està fora de dubte que la direcció suprema de la Reichswehr pertany ideològicament, moralment i efectivament a la banda de criminals que avui governa a Alemanya.

La mort de Hindenburg ha obligat aquesta gent a declarar-se obertament correligionaris dels gangsters d'Hitler. Amb aquest fet ha quedat perfectament dibuixat el caràcter de Hindenburg. Abans de morir sacrificà els darrers vestigis de la Constitució als interessos d'aquelles classes riques que són enemics acèrrims del poble tudesco. El vell general serví aquestes classes no sols perquè hi pertanyia per naixement sinó perquè elles se'l feren seu amb dades. El vell general, venent-se, va esqueixar amb un cop definitiu el vel que cobria, de carn a l'estranger, la misèria en la qual la Germània s'ofega.

A l'interior, entre el martiritzats poble tudesco, la figura moral del general Hindenburg apareix en la seva trista realitat quan concedí a l'aventurer Hitler la llibertat per a desencadenar el terror i les persecucions que havien de portar Alemanya a l'esclavatge i a l'atemptat quotidià contra la pau d'Europa.

L'home que ha descendit a la tomba entre les llançades de les plomes venudes i en el qual els il·lustrats veien una reserva moral de la vella Alemanya, no era altra cosa sinó un acèrrim, irreductible enemic de la democràcia i del poble que treballa. Era senzillament un general prussià.

Les malediccions de les víctimes del feixisme —tant a Alemanya com a Austria— cauen sobre la tomba d'aquest gloriós general que va saber perllongar, però també perdre, la guerra. I és perquè aquestes no són solament les víctimes de Hitler, Dollfuss i Mussolini, sinó les seves pròpies víctimes.

HUMBERTO ERRANTE

Catalanisme i Socialisme

II

Afirmàvem en el nostre article anterior la necessitat d'arreconar d'una vegada de les fileres del Socialisme català, el sentit unitarista espanyol, que ha estat la nosa secular que s'ha oposat al desenvolupament de les organitzacions socialistes catalanes.

Aquest sentit unitarista espanyol, en el nostre camp, ha estat representat pel P. S. O. E. No volem pas tirar-li en cara. Fins i tot arribarem a concedir que potser tenia mitja raó a actuar com ho feia, degut a què durant molt temps el catalanisme va estar en mans dels nostres enemics únicament. Sí, però, que volem consignar que, actuant d'aquesta manera, si bé a Catalunya feia tasca antiburguesa, de cara a Espanya afirmava els punts del centralisme, convertint els socialistes catalans en uns buits provincians. De tot això, ara en patim les conseqüències, que no són altres que, en molts dels antics militants del P. S. O. E., hi trobem, més que no pas socialistes, afiliats; més que no pas convençuts i assabentats del què és el Socialisme, gent entestada en aquell unitarisme del qual parlàvem abans, que consideren — amb la més gran bona fe — que qui no milita en el P. S. espanyol no té res de socialista.

No dubtem pas, que amb el temps, els fets els faran veure llur error. Remarquem, només, els resultats que ens ha donat

L'Assemblea de Bascònia

Les mesures repressives anunciades pel Govern del senyor Samper, més concretament, pel senyor Salazar Alonso, amb vistes a la reunió dels parlamentaris a Euzkadi, ens ha rejeunat. Ens recordem — guardades totes les proporcions i fent totes les reserves que caldrà — la famosa Assemblea de Parlamentaris de l'any 1917, envers la qual, el Govern d'aleshores, presidit pel senyor Dato, va recórrer als mateixos procediments antidemocràtics i dictatorials que hom intenta emprar ara.

Malgrat la defeció posterior dels homes de la Lliga, que van ésser els qui la convocaren, aquella Assemblea va tenir una significació: va ésser la primera fita del període revolucionari que va acabar amb l'eliminació del règim monàrquic a Espanya.

A despit de totes les previsions governamentals, tenim la seguretat que serà celebrada l'Assemblea del País Basc. Aquesta assemblea ha de tenir també una eficàcia i una virtualitat. Ha d'ésser l'inici de l'ofensiva de totes les forces esquerranes i socialistes espanyoles contra l'actual situació governamental i contra la probable solució de dretes que es dibuixa amenaçadora a l'horitzó polític.

I encara ha de tenir una altra conseqüència. Ha de fer veure als sectors que lluiten per les llibertats d'Euzkadi i que porten una etiqueta de dreta, que només una política netament revolucionària podrà donar plena satisfacció a llurs reivindicacions nacionals.

Moviment sindical

RAM DEL VESTIT

La Societat d'Obrers del Ram del Vestit U. G. S. O. assabenta als seus afiliats que la Secretaria de l'entitat ha estat instal·lada a la Casa del Poble, carrer del Primer de Maig, núm. 7. En aquest local, cada dia feiner, de les set a dos quarts de vuit del vespre, seran ateses totes les peticions que hi voldran fer els companys de professió.

SINDICAT D'OBRERS METAL·LÚRGICS

Demà, diumenge, a dos quarts d'onze del matí, el Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics, celebrarà Assemblea Extraordinària per tal de ratificar l'expulsió dels vocals indisciplinats del Jurat Mixt de la Metallúrgia, responsables de que en l'esmentat Jurat tots els afers es resollessin contra els obrers.

Compreu Calçat Anglo

Joan Escarpanter

Canet de Mar

aquesta actuació funesta que, en nom de la tàctica i la disciplina, no ha fet altra cosa que menar estimats companys al confusióisme més ignorant.

Des del moment que acceptem i reconeixem la diferència ètnica, liguística, psicològica i econòmica que hi ha entre Catalunya i Espanya, hem d'actuar d'acord i de cara a aquesta realitat. L'ortodòxia marxista així ens ho assenyala, i les necessitats del socialisme a Catalunya així ens ho imposen. Fer altrament, és aturar la marxa que vers els organismes socialistes ha emprès el proletariat català i desapropiar el moment potser únic que vivim i que coincideix amb la desmembració i l'enrunament estrepitosos de les organitzacions i doctrines que fins ara havia seguit.

La realitat de la diferència entre Catalunya i Espanya, avui reconeguda en el terreny polític d'una manera inicial — al Socialisme li correspon completar-la — imposa als socialistes catalans el manteniment i organització del partit polític, de l'organisme sindical i del cooperativista, essencialment catalans.

No podem mirar enrera. Tenim l'obligació de mirar endavant, de cara a la Unió de Repúbliques Socialistes — ibèriques o el que siguin — en la qual nosaltres volem ingressar amb personalitat pròpia. Es per això que hem d'organitzar-nos i preparar-nos tal com som. És aquesta la raó del nostre catalanisme, que com més accentuat i intransigent serà, més aviat ens portarà — com digué el malaguanyat camarada Jean Jaurès, en el seu famós *Discurs a la Joventut* — a la pau Socialista definitiva, que en l'acord i tot de les nacions no esborrarà pas les pàtries que servaran llur profunda originalitat històrica, llur funció pròpia en l'obra comuna de la humanitat reconciliadora.

J. CASES I BUSQUETS

Notes i avisos

FEDERACIÓ COMARCAL DEL BARCELONÈS

La reunió ordinària de la Junta Central de la F. C. del Barcelonès tindrà lloc el proper dilluns, dia 3, a les deu del vespre, amb l'ordre del dia següent: I. Lectura i aprovació de l'acta anterior.

II. Informes de la Junta Executiva i de les Comissions.

III. Preguntes i proposicions.

BARCELONA-CENTRE

Aquesta Secció torna a fer avinent als seus afiliats que tinguin a bé passar pel local social (Casa del Poble, Primer de Maig, 7), qualsevol dia feiner, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre, per tal d'assabentar-los d'un afer que els interessa.

St. Isidre a Madrid

Sembla que, si no hi ha res de nou que s'hi oposi, els "agricultors" de Sant Isidre es reuniran en assemblea a Madrid, el dia 8 del mes que som, per tal de protestar de la Llei de Contractes de Conreu. Per ara, el Govern de la Tercera Dictadura no ha posat cap dificultat perquè l'acte tingués lloc. Aquesta actitud contrasta vivament amb la prohibició de l'altra assemblea anunciada per a un d'aquests dies; ens referim a l'assemblea que els parlamentaris socialistes i d'esquerra hauran de celebrar a Bascònia, conjuntament amb els representants del País Basc.

Aquesta reunió dels representants de la propietat agrària de Catalunya no és altra cosa sinó un episodi més de la campanya de rebella a què s'han llurats enfront del legítim Govern de la Generalitat i del Parlament de Catalunya. Tenim la seguretat, però, que aquestes senyors no trauran res de totes aquestes campanyes subversives. Tant és que risquin com que rasquin — com diem vulgarment —; les forces democràtiques i revolucionàries a Catalunya seguiran imperatorbables el camí que s'han imposat.

Per als dies de pluja **ANGLO**
PER A CADA DIA
ANGLO

Joventut Socialista de Catalunya

A vuit dies del nostre Congrés

Dissabte vinent tindrà lloc la primera sessió del Primer Congrés de les Joventuts Socialistes de Catalunya, i amb ell l'assoliment d'un dels principals objectius que hem perseguit amb tenacitat i esforç constant. Ara, quan som prop d'aquesta esperançadora data, sentim l'emoció que ens produeix la seva transcendència. Pensem en la responsabilitat que plana damunt nostre. Damunt de tots els companys que en funcions de delegats representaran tot el sentiment i la voluntat de les joventuts que senten l'anhel d'enderrocar una societat podrida i que per assolir-ho està disposada a tot: simplement, a tot. Homes joves, de tots els indrets de Catalunya, faran cap, en religiós pelegrinatge, al nostre Congrés portant dintre seu, encesa, la flama de l'ideal mantingut per l'impetuositat i la intel·ligència. No hi mancarà ningú; les adhesions rebudes fins ara ens demostren abastament l'afany de tots els companys, de prendre part en l'estructuració concreta de l'organització de les Joventuts. En la determinació de les seves tàctiques i consignes. En el traçat de la seva conducta. Són moltes les sollicitud rebudes de companys de pobles i llogarrets llunyans, que ens demanen autorització per assistir-hi individualment ja que no tenen secció constituïda i seguint al peu de la lletra, el projecte d'Estatuts, no podrien acudir-hi. Des d'aquest moment poden considerar-se invitats i són pregats de notificar ràpidament a la ponència organitzadora, l'assistència i els noms dels delegats que enviaran. Cal — la gravetat del moment ho exigeix — que el màxim possible d'homes joves prenguin part en les deliberacions d'aquest Congrés que com un estel rutilant deixarà marcada una llum en les nostres consciències. Llum que en les hores tràgiques que s'apropen ens donarà optimisme.

En peu, doncs, joves socialistes de Catalunya!

En els vostres cors heu de portar encesa la flama de l'ideal!

I en els vostres cervells, una idea ha d'ocupar el lloc d'honor: la revolució social!

Amunt, companys, amunt pel Socialisme!

La buïdor de les campanes

En el despertar d'un dia d'estiu, sento, en les primeres hores de l'alba, una sotragada física produïda pels clams vigorosos de les buïdes campanes parroquials que pretenen imposar amb el seu esforç, la humiliació a les multituds que, indiferents, insensibles, al plor de llurs notes, passen adaladerades en recerca del descans al camp o a la platja. Campanes indiferents a les evolucions dels pobles, que ens recorden incansablement dia darrera dia el càstig que pesarà damunt nostre per no rendir homenatge a aquell «jueu» que dos mil anys enrera morí per nosaltres. És possible que una cosa tan mancada de proves, com és el Cristianisme, pugui subsistir en ple segle vintè i hagi perdurat segles i segles, quan els homes amb uns anys només en tinguin prou per oblidar una mare?

Podem admetre i fins i tot és comprensible, que quan les tenebres de la ignorància forçaven els homes a abrigar-se amb la pell dels animals, era lògic que, meravellats pels fenòmens de la Naturalesa, fomentessin un sentiment ideològic de confiança amb els déus que els alliberaven de llurs preocupacions. Però, a mesura que la civilització avançava, l'aparició del Cristianisme fou la fórmula per a justificar els de la humanitat. Era la resignació que hipòcritament portava en el sí de les creences. Amb resignació s'acceptava l'esclavatge com un mitjà de guanyar el cel. Poderosos i humils anaven darrera la glòria del cel; els uns, patint totes les monstruositats i els altres matant i guerrejant per la causa divina. La humanitat ha sofert molt i continua sofrint. Primerament foren les lluites religioses que ens portaren dolors incalculables; més tard quan ha arribat la llibertat de cultes a totes les zones civilitzades, la humanitat s'ha tornat històrica en el tenor del càstig del seu Déu.

Avui que aquests sentiments teològics no interessin ja gairebé ningú, una bona part de la humanitat s'ha llançat a la recerca d'una nova forma de convivència humana i ha dipositat

totes les seves esperances i totes les seves il·lusions en les reivindicacions que els pobres podem assolir. És precisament el fruit d'un procés evolutiu que s'ha pogut desprendre de creure en la immortalitat de l'ànima per buscar la forma inversa de la Teologia, puix que considerem que al món hi venim a viure, ja que almenys si tenim sensibilitat i tenim facultats de pensar, trobem que el més just és que donem àmplies facultats perquè aquest sentiment es manifestin davant tots els encisos que la vida ens reserva. I és per aquest motiu que l'esperança nostra l'hem de depositar a rompre aquests vells costums per respirar un aire sà onnig de tots aquells encisos que avui ens són negats. Si lluitem per aquest final, no serà per la dominació dels pobles a les creences divines sinó que serà per alliberar-los d'aquest esclavatge que tantes generacions han patit.

JOSEP FRANQUET

ANIMANIS

LA JOVENTUT I LA POLITICA
Salazar Alonso vol impedir l'ingrés dels homes joves en la política. Diu que ho fa per evitar que l'impulsibilitat i la inconsciència de la joventut siguin mal encarrilades. I no farà res el senyor Salazar Alonso, per evitar que arribin a Ministres de Governació els impulsius i inconscients?

PASTURANT

El ministre d'Indústria i Comerç, Sr. Iranzo, ha assistit a Oviedo, a un concurs de bestiar. Segons afirmen les agències, i no cal dir que ho creiem a cegues, en l'esmentat concurs hi havia destacades personalitats agràries i radicals. A la sortida, el Sr. Iranzo fou convidat a dinar. Amb això del dinar no hi passem. Tractant-se d'un concurs de bestiar, el més correcte era donar-li el "pinso".

FERROMA

Ja heu tret els rebuts?
Ja heu adquirit les insignies?
Ja teniu la camisa distintiu?

El company Valverde a la presó

En l'acte celebrat per la Joventut Socialista de Barcelona, a l'Iris Parc, amb caràcter de solidaritat al company Granier Barrera, un dels oradors digué que els companys de les joventuts, havien de pensar a organitzar relleus que tinguessin cura de representar-les dintre les presons amb caràcter permanent i perpetu. Sembla que el quixotes Don Hidalgo ha conegut els nostres propòsits i ha volgut facilitar la nostra aspiració. Per això, en saber que un dels signants del telegrama que anunciava la rebel·lia en cas de portar-se a terme la projectada mobilització, era de la Joventut Socialista de Catalunya, donà ràpidament les instruccions perquè fos empresonat. Cal reconèixer que és un home agraït. Agraït a les «salutacions» que en aquell míting aludí li foren amablement dedicades. El company Valverde és a la presó preparant l'estatge per a propers ingressos. Ingressos que aniran a càrrec de tots els companys de les nostres joventuts, que en aquesta ocasió com quan l'empresonat era el company Granier, es solidaritzen integralment amb la seva actitud. I esperem tranquils i confiats, la "hidalgada" que ens porti al costat del nostre company.

Aristòcrates assassins

Fa pocs dies el Tribunal d'Urgència a Madrid, fallà la causa seguida contra el feixista Merry del Val. Totes les proves aportades al sumari acusen d'una manera aclaparadora el monàrquic Merry del Val, com assassí de la noia socialista Joana Rico i d'haver causat ferides greus a un germà seu. Rebuts pel Tribunal els treballs dels perits armers, aquests declaren que els trets que causaren la mort de Joana Rico i greus ferides al seu germà foren disparats des de l'interior del cotxe de Merry del Val. Davant una acusació tan rotunda el fiscal demana per al processat trenta anys de presó, més una indemnització de 50.000 pessetes a la família de la víctima. L'acusador privat rebaixa la pena a disset anys i 50.000 ptes. d'indemnització.

Tot feia preveure que en un cas tan concret com aquest es faria recta i estricta justícia, però ha passat tot el contrari. Davant l'astorament general ha estat lliurement absolt Merry del Val. I així successivament, cada dia es donen casos com el present, en què tots els treballadors que amb dignitat defensen els seus nobles ideals d'una nova societat estiguin a mercè de qualsevol aristòcrata amb fortor de vi i de dones de cabaret.

L. FARIGLE

ALS NOSTRES COL·LABORADORS

Hem d'advertir una vegada més als nostres col·laboradors, que s'ajustin a les següents normes: Els treballs no han de passar mai de tres quartilles, a manscrít.

Cal escriure amb el paper apaisat. La signatura ha d'ésser perfectament intel·ligible, i el més important de tot és que hem de tenir els articles al nostre poder per tot el dimarts de cada setmana.

Formes de vestit des de 50 pessetes

Menéndez Núñez, 11, t., 1.ª

El 1.º Congrés de la Joventut

Primer Congrés de la Joventut Socialista de Catalunya, que tindrà lloc els propers dissabte i diumenge, dies 8 i 9 de setembre, a la Casa del Poble de Barcelona, Primer de Maig, 7, sota el següent ordre de discussió:

Informe de la ponència organitzadora.
Constitució de la Mesa del Congrés.
Validació de credencials.
Nomenament de ponències.
Discussió dels Estatuts.
Proposicions.
Nomenament de Comitè Executiu
Discurs de clausura del Congrés, pel company Joan Comorera, president de la U. S. C.
La primera sessió tindrà lloc dissabte, dia 8, a les sis de la tarda.

Hom prega a tots els companys que s'atenguin a les normes que indica el projecte d'estatuts publicat a JUSTICIA SOCIAL del dia 30 de juny, en el títol tercer, art. 18, 19 i 20, per als efectes d'organització.

Hom prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número de JUSTICIA SOCIAL del 30 de juny passat on hi ha el projecte d'Estatuts per a fer-hi les esmenes necessàries.

La reacció en marxa

La Ceda, La Lliga, i l'Institut de Sant Isidre. Embrutiment, interessos i bandarrisme. Heus ací la reacció en línia d'atac. Les declaracions de Gil Robles són òbvies. L'home no s'ha captivat de dir el que vol: vol el Poder per a aixafar les esquerres que governen Catalunya, la guerra amb Bascònia, l'ajupiment complet de tots els espanyols als mandats del Vaticà i l'establiment de la pena de mort. La Lliga es frega les mans de satisfacció pensant en el tancament de les Corts catalanes, l'anul·lació del nostre Estatut i en quin penal farà podrir els ossos d'aquests quatre trinxeraires que s'han permès de governar Catalunya en compliment d'un mandat que els donà el Poble. Quina gosadia la d'aquests perdularis de la coalició! Els «chulos» i «valientes» dels isidres, més papistes que el Papa volen que hi hagi brega de debò. Estranya (permeteu aquesta breu divagació) que el mentor de «La Vanguardia» després de publicar aquella famosa manifestació d'eufòria dels isidres, no treïés un d'aquells editorials tan rovellats parlant-nos de l'anarquia del camp, provocada pels rabassaires, però es veu que entre l'ultramonarquisme dels isidres i la direcció de «La Vanguardia» hi ha certa aproximació espiritual. I si tot això no fos

prou, d'un quant temps ençà tornem a veure faldilles negres que volten les altes institucions de la República, segurament per si convé prestar el servei de l'extremaunció al poc que en resta. El lerrouxisme no compta. D'aquests desgraciats valdrà més que quan s'escriu la història no en faci menció per decòrum polític d'Espanya. Altrament ja està apanyada la història si ha de parlar d'asteroides lerrouixistes, perquè més que història política semblarà un tractat gastronòmic. Aquesta és la veritable situació, companys. No cal enganxar-nos. No cal que ens fem il·lusions. Cal que un de nosaltres es faci càrrec de jugar-se la vida. És clar que nosaltres, els socialistes catalans, podem mirar-nos-ho amb certa relativitat, però mai no podem deixar a l'estacada els companys de terres enllà, carn de la nostra carn, sang de la nostra sang. Esperem que quan això arribi el Govern republicà-socialista sabrà fer vibrar l'esperit del poble i posar-lo en peu per a dir a la Ceda, la Lliga i els Isidres, que ací a Catalunya hi ha un poble disposat a jugar-se la pell, —puix que altra cosa no podem perdre — per acabar amb els seus interessos, el seu embrutiment i el seu bandarrisme.

M. LLOBET

Quan parla "El Matí"

Per a nosaltres és criferi que les contradiccions són patrimoni d'instabilitat. El diari catòlic «El Matí» fa uns dies que afirma rodonament que el Socialisme a Espanya estava a les acabades, i a Catalunya, si vivia, era gràcies a la «caritat» de l'Esquerra, que donà llocs als nostres homes representatius.

I la prova — i per això dic allò de les contradiccions — el mateix «Matí», plena l'ànima de temor, llança un S. O. S. invocant una internacional contra la III Internacional, puix reconeix explícitament que el marxisme a la nostra terra té molta importància.

Podríem aduir moltes dades i proves a favor de la tesi que les idees socialistes, en tota llur extensió moral i econòmica hauran d'omplir el buit que existeix entre els homes, per la raó senzilla que els homes que les inspien pensen posar-les a la pràctica. Heus ací, quina senzillesa! Per ampliar el meu pensament i

ensem per a evidenciar la situació dels amics del «Matí» i dels socialistes, copiaré unes paraules del gran Bernard Shaw, comparant la U. R. S. S. a la resta del món: *Hom s'imagina que allà passen barbaritats i després arribem a convèncer-nos que són aranjaments sensats. La victòria del comunisme sobre la pobresa que el poble rus heretà del tsarisme, no és completa, dista molt d'ésser-ho; però tampoc nosaltres els europeus podem donar-nos l'aire de superioritat, quan les nostres nacions sofreixen les mateixes contrarietats, únicament que les amaguen en lloc de lluitar cara a cara contra elles*. Lluitar cara a cara!

Ara bé: si «El Matí» fa les primeres afirmacions per auto-suggestionar-se i convèncer-se que el «papu» del Socialisme no existeix, demano perdó i no he dit res. Per allunyar la por, tota obra resta justificada!

JAUME JULIA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any . . . . . 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Els grans combats sindicals

Principi de locaut

Des de les columnes de «Justicia Social» hem cridat l'atenció de les autoritats davant la greu situació a què dona lloc el tancament de fàbriques i tallers. De moment haurà pogut evitar-se la paralització de les fàbriques de la «Industrial Cottonera», la qual cosa farà desaparèixer una part important de la gravetat d'aquest problema. El problema subsistirà, però, i subsistirà i s'agreuja perquè presenta aspectes que escapen al control de les autoritats.

Ningú no ha d'ignorar que ens trobem davant una actitud de mala fe per part de la burgesia. I que si en certes indústries i per part de certs industrials existixen les dificultats involuntàries de la crisi, en la immensa majoria dels casos impera el propòsit de complicar les funcions de govern a Catalunya, fins arribar a una situació insostenible. Per altra banda, amb la llei a la mà, és gairebé impossible que un govern en règim capitalista pugui evitar les mesures que en l'ordre privat i industrial pugui prendre un burgès. I en el cas de Catalunya, per la manca d'atribucions del Govern de la Generalitat, per la impossibilitat de determinacions d'ordre econòmic separades del conjunt peninsular, els recursos de l'autoritat són d'una migradesa paorosa.

Hi ha, d'una banda, la forma de procedir cautelosa i pèrfida de la classe burgesa, que en els tallers de la metal·lúrgia es lliura a una obra parsimoniosa d'acomodaments, de suspensió temporal de treballs, de repartiment injustificat de feina, i també de tancament de tallers, si cal. En aquesta indústria lentament, gradualment, pot dir-se que l'estat de coses que es va creant portarà a un veritable locaut, que tindrà lloc per sorpresa i quan ja les autoritats no el podran evitar.

I el problema que es planteja a les autoritats, i que nosaltres entenem que ha d'ésser afrontat amb energia, és el de superar les impossibilitats pràctiques i legals, tenint en compte que del que es tracta, no és pas d'un afer econòmic i tècnic, sinó polític i social, i que les solucions que s'enfoquin han de basar-se en aquesta consideració.

El nostre Govern democràtic ha de plantejar-se la conducta dels industrials per a portar els treballadors a la misèria, de la següent manera: tota temptativa que, vorejant la llei, o separant-se'n en absolut, tingui per conseqüència de traslladar al terreny econòmic i industrial la lluita que políticament ve sostenint-se contra el Govern republicà-socialista de la Generalitat, haurà de considerar-se com formant part de l'ofensiva feixista i caldrà que sigui objecte de mesures extraordinàries per tal d'aturar-ne el perill.

I seguint l'ordre de l'actual lluita política que exigirà greus accions en el moment final, entre aquestes accions cal tenir en compte la que exigiran les indústries abandonades. I a partir d'aquest moment ja podria donar-se estat oficial a una Comissió composta de representants de la Generalitat, obrers i tècnics que comencés un inventari de les indústries que es troben en crisi involuntària o deliberada, i que fos dressada la llista de clients que actualment els donen vida per, en el moment oportú, i mitjançant un estudi de l'aspecte financer, procedir a la seva incautació, mentre els industrials no en garantiran el funcionament.

Per començar aquesta feina no calen recursos, i quan s'hauria de procedir a execucions les circumstàncies n'ofereixen de sobres, sense necessitat d'improvisar res.

El flagell de l'atur forçós

II
Acostumats a informacions d'altres països on el grau de desocupació ha adquirit proporcions fantàstiques, potser les xifres que donàvem en el nostre article anterior ens semblaran insignificants tractant-se d'una capital d'un milió d'habitants. Aquesta desproporció favorable a Barcelona, no ens salva, però, dels perills que significa l'atur forçós i que potser segons en quins aspectes resulten agreujats en relació amb altres capitals.

Causas

Les causes que han contribuït a aquest estat de coses, són diverses, encara que la fonamental és la mateixa que la determinant en els altres països, o sigui el desequilibri total, absolut, en tots els terrenys, de l'organització capitalista, la qual és impotent, no ja d'evitar, sinó que ni tan sols d'atenuar aquest flagell i que posa al descobert la rapidesa de la descomposició d'aquest règim.

Hi ha, però, altres causes que en el cas concret que estudiem han influït en l'extensió de l'atur com és la incapacitat de la nostra classe patronal de conquerir nous mercats i mantenir-s'hi. Potser se'ns

dirà que, donada la xarxa de barreres duaneres que arreu del món es troben, és difícil d'introduir-se en cap altre país i lluitar amb avantatge amb la concurrència que hi trobi. Podríem contestar amb un petit exemple. Hi ha una indústria de ferreteria a Mondragón (Guipúscoa) que exporta a Buenos Aires els seus productes, i no sols s'hi ha afiançat, sinó que manté a ratlla els productes similars alemanys i nordamericans, i s'ha de tenir en compte que les duanes, a l'Argentina, no són pas baixes. Es qüestió només que els nostres senyors Esteves s'espavil·lin quelcom i facin servir menys llurs organitzacions de defensa industrial i comercial per a demanar als Governos nous augments d'aranzel i enviïn equips o missions comercials als països on encara hi ha facilitat d'introduir-se.

Una altra de les causes ha estat l'utilitat deficientíssima amb què s'efectua la producció. A Barcelona i a la resta de Catalunya hi ha un 60 per cent d'indústries que treballen amb els mateixos elements d'abans de la guerra. I com si no haguessin passat per res aquests vint anys, els nostres maganats dels metalls no saben com prendre per què els estrangers

se'ns fiquen a casa i ens desplacen de mercats nacionals amb la consegüent paralització de la indústria pròpia. Proves en són el que passa en la indústria siderúrgica, mecànica de precisió, automòbil, etc.

L'afluència d'obres procedents de diversos indrets d'Espanya, especialment de les províncies de Múrcia i Almeria, és un altre factor que aporta un contingent regular a la desocupació.

També en un altre ordre ha influït en l'augment dels parats, la situació política desfavorable a la Lliga — que controla la quasi totalitat de l'element patronal de Catalunya — llançant al carrer els obrers de fàbriques i tallers, on els compromisos de l'industrial als clients no eren massa urgents i produïent un locaut sord i que tendeix, a partir d'aquests dos últims mesos, a intensificar-se per tal de crear tota mena de dificultats a la situació política que a ella no li és grata.

ABRAM

Cada militant de la USC ha de contribuir en la mesura de les seves possibilitats a la subscripció pro "TREBALL", diari del Socialisme a Catalunya.

El militant obrer Trilla

La premsa d'aquesta setmana ha publicat informacions respecte a la reducció de tarifes del Port de Barcelona. Entremig d'aquestes informacions hem vist sument el nom d'un capatàs del Port, en Trilla, i l'hem vist esmentat precisament, com a enemic de la reducció de tarifes.

No és que això tingui molta importància, car qualsevol «obrer» pot tenir opinions personals respecte a les disposicions que es prenguin en ordre a impostos i tarifes, i, per tant, Trilla pot opinar que la reducció de tarifes del Port de Barcelona és un afer escandalós; i pot oposar-s'hi amb totes les seves forces i en nom d'interessos que, naturalment, seran sagrats.

Ara que calia posar de relleu aquesta actitud en nom d'uns interessos sagrats que van contra els interessos de Barcelona, de la classe treballadora i a favor d'una trepa de vividors del moll. De mica en mica ens anirem coneixent.

Acadèmia de Tall i Confecció
PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'apren a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.ª 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles diafrutaran d'una rebalza de 5 ptes.

U. G. S. O.

Sindicat "L'Obrer Fabril"

A TOTS ELS AFILIATS I ALS OBRERS DE LA INDUSTRIA FABRIL I TEXTIL EN GENERAL

Companyes i Companys:

En l'Assemblea General Extraordinària celebrada el dia 22 a la Casa del Poble, es va prendre l'acord, per unanimitat, de separar-nos de la U. G. T. dins les fileres de la qual havíem conviscut durant deu anys.

Aquest manifest ve a fer una relació àmplia i detallada dels fets que ens han obligat a prendre una determinació d'aquesta naturalesa.

Malgrat de dur 10 anys d'existència el nostre Sindicat, per la classe obrera del Fabril i Tèxtil era gairebé desconegut, arrossegant per tant, una vida languida i sense cap transcendència; en aqueixa època de penúries i angoixes, quant el portar a carnet de la U. G. T. a la butxaca significava un perill, els nostres «camarades» residents a Madrid es preocupaven poc de les nostres lluites i de les nostres necessitats, i ens deien que els nostres problemes havien d'ésser resolts per nosaltres mateixos, arribant a la insensibilitat d'aquests «camarades» a l'extrem que quan a principis de la proclamació de la República era assassinat a Barcelona un estimat company per les pistoles fratricides d'elements irresponsables, un destacadíssim militant de la U. G. T. a Madrid deia: «Ya conviene que de vez en cuando caiga alguno, esto crea ambiente».

...

Després de la proclamació de la República les tàctiques desastroses imposades a la C. N. T. pels grups anarquistes aconseguiren destruir l'organització Confederal, i els homes que cercaven una Organització seriosa i solvent en dedicar tot l'esperit combatiu i que pogués recollir les ànsies d'emancipació del proletariat, adreçaren les mirades a la U. G. T. amb l'esperança de constituir al si d'aquesta una força efectiva i disciplinada que pogués ésser enfrontada a la burgesia.

En aquests instants és quan comença a sorgir la tivantor entre les seccions de Catalunya i l'Executiva de la U. G. T.

A començaments de l'any 1933 davant el desenvolupament que començava a prendre la U. G. T. a Catalunya, la Comissió Executiva resident a Madrid i que mai no s'havia preocupat dels nostres problemes va intervenir en el Congrés que les Seccions Catalanes celebraven a la Casa del Poble, imposant-nos per tots els mitjans al seu abast una estructuració a base d'un organisme nomenat Secretariat, l'utilitat del qual és solament anular l'autonomia i sobirania dels Sindicats perquè aquests no puguin fer un sol moviment sense el Vist i Plau de la Comissió Executiva. En una paraula, les funcions del Secretariat de la U. G. T. a Catalunya són les d'un governador de «provincia». Obligar els Sindicats de Catalunya a acatar i sotmetre's a les ordres i disposicions que emanin de la Comissió Executiva

de Madrid sense discussió de cap classe. Amb l'aggravant que el Secretariat és mantingut econòmicament mitjançant la quota trimestral d'un ral per afiliat als Sindicats de la U. G. T. a Catalunya.

El nostre Sindicat que creu que això és impropedent perquè destrueix les possibilitats de l'engrandiment de l'Organització, i a més, perquè a Catalunya en matèria sindical són ja tants els experiments soferts, que considerem una infantilesca que pretenguin tractar-nos com a incipients aprenents de la vida social. Conjuntament amb la majoria dels Sindicats de Catalunya propugnarem perquè fos substituït el Secretariat per una Federació Regional; mes la posició d'intransigència de la Comissió Executiva i les terribles manobres del secretari Vila Cuencas, feren impossible tot intent d'arranjament, el que provocà que les seccions que discrepaven del Secretariat es veiessin obligades a retirar-se del Congrés que es celebrava al Cinema Walkiria els dies 14 i 15 d'abril.

Com a conseqüència d'aquesta retirada, la directiva del nostre Sindicat presidida en aquells dies pel company Cortés i en la qual hi havia esforçats companys amb més de vuit anys de militar dintre de l'organització, altres inclús com el company Armaches, fundadors del Sindicat, va prendre l'acord per «unanimitat» de no pagar al Secretariat, acord que va ésser ratificat per aclamació en l'assemblea general celebrada en 15 de juliol passat.

Com a resultat d'aquests acords el nostre Sindicat quedava d'una manera automàtica fora de la U. G. T. i això també succeïa a mateix temps a tots aquells Sindicats que havien adoptat la nostra actitud.

En presentar el dilema d'acatar incondicionalment el Secretariat i àdhuc mantenir-lo o ésser baixa de la U. G. T., l'assemblea optà per això últim a l'ensens que s'adheria entusiàsticament a la UNIO GENERAL DE SINDICATS OBRERS DE CATALUNYA, que recollint l'esperit democràtic i les ànsies de reivindicació de les nostres Organitzacions i emprant les tàctiques i procediments que informen la nostra actuació Sindical pugui en un futur pròxim agrupar en el seu si tot el proletariat de Catalunya.

Visca el Sindicat L'Obrer Fabril!

Visca la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya!

El President,
RAFAEL TOBELLA

El Secretari,
P. GAUSACHS

Maripi A L'ESTIU
Anglo A L'HIVERN

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona